

**Sodobna
slovenska
poezija**

Petra Koršič

Šapice

Pesem

naseli me
vsak po svoje
potrese
sito
da se odpre
kar je
prineslo

Le v pesmi

Vsakemu sem dala
nekaj
nekaj
je vsak vzela
a vseeno
me je več

Tisto –
se
nenehno
presaja

se preseje

me presije
droben snop
bele svetlobe
ko raste
zlata lestev

Navodilo za dvorjenje

Naj besede ostanejo tik pred pragom,
kot vernik, ki se sezuje pred Bogom.
Varčuj, kot bi bil v popolni negotovosti,
uporabi besedo tako izbrano kot duhovni,
ki stoji pokončno kot hrast
in okoli sebe občuti sloj zraka,
ki ga povezuje s svetom.
Bodi nežen, kot je mehka dlan,
ki jo je človek znova naselil.

Telo

Moški s pentljo
v laseh
ni katerikoli moški.
Ta ve, da se ščitiš
odznotraj,
a lovke morajo tipat
zunaj,
dotikat mehko,
a nevidno.
Srce
v grbu je znak.
Drsi po gladini reke
kot svetloba,
ki se lomi
v tabernaklju.

Ki je

Preden vstopiš,
me obhajaj.

Za vrati mi pokloni
Kristusovo telo.

Ko zasije snop bele svetlobe,
se osrediniva na žarke,

in tik preden se zasveti
rumeno in se zgodi dotik,

če mižim, ne slišim besed,
gledam ustnice in berem

z njih zvok, se hostija
pred nama razpolovi.

Iz tabernaklja poleti
bel golob, ki nama lega

v kosti.

Draguljar

Zna
uravnotežiti tehtnico.
Le on ve,
da ga vsaka pomota
drago stane.

Dajem se
na draguljarjev krožnik,
naj uravnovesi jezička,
da se stakneta kot ognja
dveh zmajev.

Žametno režeta
jezička tehtnice.

Moljeva luknja

Ne morem izreči,
ko drsim po robovih
tvojih odtisov.
Ne morem izreči,
ko drsim v tvoj svet.

Trgam se na koščke
in se ti nalepim
na moljeve luknjice
spomina.

Tišina
pleše
svoj ples.

Prešita tržnica

Šivam razdaljo
med besedami,
ki so ostale
ob poti
kot znamenja.

Tkeš niti
razpuščenih detajlov
na platnu in molčiš
kot vedno.
Zvijaš cigareto
izgubljenih las
in pozabljenih odtisov.

Pleteva korake
po nikdar tlakovani
fotografiji do tržnice.